

дамо у нарѣчия прозелитство, кое за цео народъ опасна слѣдства, препираня и бореня за собомъ повлачи. Ми држимо то за заслугу само наше нарѣчие сподпомагати, друга пре-небрегавати и Узаймность нетребовати, осо-бито ако нашемъ племену и аритметично мложство и споляшня политическа обстоя-телства већу важность подају. И кодъ сами маньи племена видимо нередко сущна мечта-вания и неко засебно самоудовольство, кое та-ко исто дражи и шкоди, као гордость велики племена. Велики горделиви народи титраю се само са слабимъ и ньима поданимъ: мали горделиви народи тару се са своимъ старі-имъ или ньима равнимъ: све ове непристой-ности неприятельни су Узаймности. Аљ о-петь пре или после за цело спасти ћеду ове заграде отуђиваня, кое и садъ јоштъ јднако сдруженю Славянски племена на путу стое.

Да бы ова и овима подобна припятствия устранили, помислимо само на срамоту и не-срећу, коју намъ є нашъ раздоръ и неприя-тельствованѣ, овай праотечески Славяна грехъ, причинио. Заръ є животъ тако дугачакъ, да люди и народи једно на друго викати мораю? Заръ добри и благородніи людіи толико имаде, да једни друге избегавати могу? Свађаджиев люди свагда су презрителни: а кавгаджиев на-роди ћесу страшило и ужасъ: кои сами срам-номъ разцепљено и себеупропасћеню насу-протъ лете. Подле душе, кое свагда и свуда само страсть и себичность води, дабогме да